26/10/2022

26 Οκτωβρίου: Εορτάζει ο Άγιος Δημήτριος ο Μυροβλήτης

/ Βίοι Αγίων

Τη μνήμη του Αγίου Ενδόξου Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου του Μυροβλήτου, τιμά σήμερα η Εκκλησία μας. Είναι ο πολιούχος της Θεσσαλονίκης.

…Μα στην έμορφη πόλη του **αγίου Δημητρίου**, πανηγυρίζεται η μνήμη του με την πιο επιβλητική μεγαλοπρέπεια, γιατί είναι η πατρίδα όπου γεννήθηκε κι όπου μαρτύρησε, κι όπου άπειρα θαύματα έκαμε, και την έσωσε τόσες φορές από φανερούς κινδύνους. Μαζεύονται λοιπόν σήμερα στη Θεσσαλονίκη, από τα πέρατα της Ορθοδοξίας ευλαβείς προσκυνηταί, να τιμήσουν τη μνήμη του και ν’ αγιαστούν από τα μύρα του αγίου τάφου του τα ιαματικά. Και οι ευσεβείς χριστιανοί της Θεσσαλονίκης, ανηφορίζουν για να πάνε στην μεγαλόπρεπην εκκλησία του αγίου Δημητρίου, για ν’ ακούσουν τον εσπερινό ή την Θεία Λειτουργία. Πολύς ο κλήρος, με τα λαμπερά τους άμφια στολισμένοι, και

πανηγυρικοί ξεχωριστά οι ευσεβείς καλλίφωνοι ιεροψάλται, με τη γνήσια βυζαντινή μελωδία, που ψάλλουν στο μεγάλο πανηγύρι του Μεγαλομάρτυρος. Κι όσοι πιστοί δεν μπόρεσαν να πάνε με το σώμα τους εκεί, βρίσκονται «πνεύματι» μέσα στον ιερό ναό του μυροβλήτου, κι ακούνε το χορό των ιεροψαλτών να ψάλλει το τροπάρι της Λιτής:

«Ευφραίνου εν Κυρίω, πόλις Θεσσαλονίκη·

αγάλλου και χόρευε, πίστει λαμπροφορούσα,

Δημήτριον τον πανένδοξον αθλητήν,

Και μάρτυρα της αληθείας,

εν κόλποις κατέχουσα ως θησαυρόν·

απόλαυε των θαυμάτων τας ιάσεις καθορώσα·

και βλέπε καταράσσοντα των βαρβάρων τα θράση,

και ευχαρίστως τω Σωτήρι ανάκραξον· Κύριε, δόξα σοι».

Η μνήμη του αγίου Δημητρίου φαιδρύνει και λαμπρύνει όλη την **Εκκλησία του Χριστού.** Και με το ευώδες άρωμα του μύρου του μας προσκαλεί να πάμε κοντά του. Να διώξει και να γιατρέψει εκείνος, με το μύρο του, τις βρωμερές πληγές που αφήνει η αμαρτία στην ψυχή και το σώμα μας. Ν’ απαλύνει τον πόνο μας και την αδυναμία μας, να στερεώσει την αδύνατη και χλιαρή πίστη μας, να μας δώσει νέες δυνάμεις για τους πνευματικούς αγώνες μας, για να πολεμήσουμε τους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς μας, τους πειρασμούς του σώματος και του πνεύματος, του κόσμου και του δαίμονος. Η αναστροφή των χριστιανών με τον κόσμο των αγίων είναι η μεγαλύτερη παρηγοριά και ενίσχυση, που δίνει στα παιδιά της η Ορθοδοξία.

Ο μεγαλομάρτυς άγιος Δημήτριος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη από γονείς ευσεβείς και πλουσίους, κατά τους χρόνους του Διοκλητιανού και Μαξιμιανού (296). Όταν μεγάλωσε ακολούθησε το στρατιωτικό στάδιο, και η ανδρεία του η μεγάλη και η σπάνια σύνεσή του τον ανέβασαν γρήγορα στα ανώτατα στρατιωτικά αξιώματα. Κι ο βασιλιάς, εκτιμώντας την ανδρεία, τη φρόνηση και τη στρατηγική ικανότητά του, τον διόρισε στρατηγό όλης της περιοχής της Θεσσαλίας, στην οποίαν ανήκε κ’ η Θεσσαλονίκη. Όμως ο στρατηγός Δημήτριος ήτανε χριστιανός, κι ο βασιλιάς ειδωλολάτρης. Κι όταν γυρνώντας ο Μαξιμιανός απ’ τους πολέμους στην Θράκη και την Ασία, πέρασε κι απ’ τη Θεσσαλονίκη, οι ειδωλολάτρες, που έβλεπαν πόσους ειδωλολάτρες κάθε μέρα έκαμνε χριστιανούς ο

άρχοντας Δημήτριος, πήγαν στον αυτοκράτορα και του είπαν, πως ο στρατηγός του άρχισε να περιφρονεί και να βλασφημεί τα είδωλα και να κηρύσσει κρυφά και φανερά τη θρησκεία του Χριστού. Ο αυτοκράτωρ κάλεσε το Δημήτριο ανήσυχος.

Είδε τότε, πως όλα όσα του είπαν είναι αλήθεια. Γιατί μ' όσα κι αν έταξε στο Δημήτριο, εκείνος έμενε σταθερός στην πίστη του Εσταυρωμένου. Ελπίζοντας, πως θ' αλλάξει γνώμη και πίστη, διέταξε να τον κλείσουν σε μια φοβερή και βρωμερή φυλακή, σ' έναν απ' τους υγρούς και λασπώδεις θαλάμους των δημοσίων λουτρών, κοντά στο στάδιο. Κ' ύστερα, ο βασιλιάς, κατά τη συνήθεια της εποχής, διέταξε να γίνουν οι αθλητικοί αγώνες στο στάδιο. Εκεί, ανάμεσα στους αθλητές, ξεχώριζε ένας γίγαντας, **ονομαζόμενος Λυαίος**, που τον έσερνε κοντά του πάντοτε ο βασιλιάς και τον είχε για καμάρι γιατί με όσους πάλεψε όλους τους είχε νικήσει. Αυτός ο γιγαντόσωμος και χειροδύναμος ειδωλολάτρης ξέσκιζε τις σάρκες των παλαιστών σα να 'τανε αρνάκια. Τον είχαν φοβηθεί οι πάντες και δεν έβγαινε κανείς να τα βάλει μαζί του. Τότε κείνος άρχισε να περπατεί φανταχτερά και να προκαλεί τους χριστιανούς, που έλεγαν πως «παίρνουν δύναμη απ' το Θεό τους», να παλέψουν μαζί του. Την ώρα εκείνη ένα γενναίο παλληκαρόπουλο, με χριστιανική καρδιά και πίστη, τρέχει στο κελλί της φυλακής του Δημητρίου. Του λέγει πως ο Λυαίος σκοτώνει ανθρώπους στο στάδιο, και τον παρακαλεί να τον ευλογήσει και να παρακαλέσει το Θεό να τον δυναμώσει στην πάλη του με το θεριόψυχο Λυαίο. Ο Δημήτριος σφράγισε με το σημείο του σταυρού το μέτωπο του νεαρού Νέστορος και του λέγει: «Και τον Λυαίον νικήσεις και υπέρ Χριστού μαρτυρήσεις!» Η προφητική αυτή φράση του Αγίου επαλήθευσε γρήγορα και απόλυτα. Πήγε ο Νέστωρ στη μέση του σταδίου και είπε, πως θέλει να παλέψει με τον πανύψηλο Λυαίο. Οι ειδωλολάτρες τον κοίταξαν με μια ειρωνεία περιφρονητική. Οι χριστιανοί έκαναν από μέσα τους θερμή προσευχή στο Θεό, να δυναμώσει τον καινούργιο Δαβίδ, για να νικήσει το νέο σκληροτράχηλο **Γολιάθ.** Ρίχνει το φτωχικό μανδύα του ο Νέστωρ και φωνάζει προς τον ουρανό: Ο Θεός Δημητρίου, βοήθει μοι!» Όρμησε τότε με θάρρος πάνω στο γίγαντα. Για λίγο, οι αναπνοές των θεατών σταμάτησαν. Κ' ύστερα είδαν όλοι τον ανίκητο ως τώρα Λυαίο, να κείτεται νεκρός μέσα στο στάδιο. Οι ειδωλολάτρες, κυριολεκτικά εφρύαξαν. Και πιο πολύ απ' όλους, ο Μαξιμιανός.

Δίνει εντολή τότε, να βγάλουν το **Νέστορα** έξω απ' το στάδιο και να τον αποκεφαλίσουν. Κ' έτσι αλήθεψε ο λόγος του αγίου Δημητρίου.

Όμως ο αυτοκράτωρ, απ' τη λύπη του που έχασε το Λυαίο, δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί απ' το θάνατο μόνο του Νέστορος. Ο θυμός του τον έφερε στο Δημήτριο. Και, χωρίς άλλη δίκη ή κρίση, δίνει διαταγή να τον σκοτώσουν μέσα στο κελλί της φυλακής του. Ο Δημήτριος είδε τους στρατιώτες και κατάλαβε το σκοπό

τους. Σήκωσε τα χέρια του να προσευχηθεί, και τα κοντάρια τους τον βρήκαν εκεί ακριβώς, όπου λογχίστηκε και το πανάγιο σώμα του Χριστού. Ένας πιστός, που ήτανε κοντά στον τόπο του μαρτυρίου, πήρε το δαχτυλίδι του Αγίου και το μανδύα του, βουτηγμένο στο άγιο αίμα του. (Μ’ αυτά ο χριστιανός αυτός, Λούπος ονομαζόμενος, σταύρωνε τους δαιμονισμένους και κάθε λογής αρρώστους και τους έκανε καλά. Τα πολλά θαύματα έφθασαν και στ’ αυτιά του βασιλιά και την ίδια μέρα που το ‘μαθε, έδωκε διαταγή και θανάτωσαν το μάρτυρα Λούπο). Οι χριστιανοί πήραν το λείψανο του αγίου Δημητρίου και το έθαψαν κρυφά. Αλλά ο Θεός, που θέλησε να δοξάσει τον Άγιό του σ’ όλο τον κόσμο, οικονόμησε και έβγαινε μύρο απ’ το κορμί του τόσο πολύ, που έπαιρναν οι ντόπιοι και οι ξένοι, όσοι έρχονταν να γιατρευτούν και δεν τελείωνε ποτέ! Το έπιναν οι χριστιανοί, κι ό,τι αρρώστια και αν είχανε γιατρεύονταν. Όλοι έτρεχαν στη Θεσσαλονίκη, για να τους κάνει καλά ο άγιος Δημήτριος. Αλλά θα χρειαζόταν ώρες ολόκληρες να ομιλεί κανείς, για ν’ αναφέρει τα θαύματα του Αγίου σ’ όλο τον κόσμο, και ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη, την οποία τόσες φορές εγλύτωσε από πείνα, από θανατικό, από αιχμαλωσία κι από άλλα δεινά. Γι’ αυτό και τον τιμούν, και στη Θεσσαλονίκη και σ’ όλο τον κόσμο, και παίρνουν τ’ όνομά του, και του χτίζουν εκκλησίες, και πανηγυρίζουν στη μνήμη του….

Πηγή: Π.Β. Πάσχου, Έρως Ορθοδοξίας, Έκδοσις Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, Αθήναι 1987, ελαφρώς διασκευασμένο.

φωτογραφία Ραφαήλ Γεωργιάδης/ ope.gr